

„Mindent elviselek abban, aki erőt ad.” (Fil 4,13)

Van, amikor elégedettek vagyunk, erőt érzünk magunkban, úgy tűnik, minden egyszerű és könnyű. Máskor teherként nehezedenek ránk a problémák és megkeserítik a napjainkat. Lehetnek ezek kisebb kudarcok a mellettünk élők iránti szeretetben, vagy képtelenek vagyunk megosztani másokkal nagy életcéljainkat. Lehet ez egy betegség, aggasztó anyagi gond, csalódás a családtagjainkban, belső kétség vagy megingás, munkanélküliség vagy háborús helyzet, amely nyomaszt, és nem találunk kiutat. Ezekben a helyzetekben az a legnehezebb, hogy látszólag egyedül vagyunk kénytelenek szembenézni a próbatételekkel, nem kapunk támogatást senkitől, aki határozottan segíteni tudna.

Kevesen éltek át annyi örömet és fájdalmat, annyi sikert és meg nem értést, mint Pál apostol, ő mégis bátran teljesítette küldetését, és nem engedte, hogy erőt vegyen rajta az elbizonytalanodás. Vajon „szuper-hős” volt? Nem. Gyenge, törekeny és a feladatra alkalmatlan embernek érezte magát, de volt egy titka, amelyet feltárt a Filippiben élő barátai előtt: „Mindent elviselek abban, aki erőt ad.” Felfedezte Jézus állandó jelenlétét az életében. Pál akkor sem érezte magát egyedül, amikor mindenki elhagyta: Jézus akkor is mellette állt. Ő volt a támasza, Ő vezette tovább és segítette, minden viszontagságon át. Teljesen átjárta az életét, és Ő lett számára az erő.

Pál titkát mi is magunkévá tehetjük. Mindent elviselek, amikor egy-egy fájdalomban felismerem és elfogadom Jézus misztikus közelségét, mert magára veszi ezt a fájdalmat, szinte azonosul vele. Mindent elviselek, amikor szeretetközösségben élek a körülöttem lévő emberekkel, mert ilyenkor Ő jön közénk, ahogy megígérte (vö. Mt 18,20), és az egység ereje lesz a támaszom. Mindent elviselek, amikor gyakorlattá váltam az evangélium ígét: ezekből nap mint nap útmutatást kapok, mire is vagyok meghívva, megtanítanak, hogyan kell élnem, és bizalommal töltenek el.

Erőt kapunk nemcsak saját személyes vagy családi próbatételeink elviseléséhez, hanem ahhoz is, ami a világban történik körülöttünk. Ártatlan naivitásnak tűnhet mindez, hiszen annyi problémája van a társadalomnak és a nemzeteknek. Mégis „mindent” el tudunk viselni, ha velünk van a Mindenható; „mindent” és ez az a jó, amit Ő irgalmas szeretetében elgondolt

számomra és általam mások számára is. S ha ez a jó nem is valósul meg azonnal, hinnünk és remélnünk kell továbbra is Isten örökkévalóságot átölelő szeretettermében, mely mindenképpen megvalósul.

Dolgozzunk „kettesben” vele, ahogy Chiara Lubich tanította: „Semmit sem tudok tenni bizonyos pillanatokban azért, akit szeretek és veszélyben van, vagy beteg, más alkalommal pedig egy bonyolult helyzetért... Egyetlen dolog, amit tehetek, hogy jól csinálom, amit Isten tőlem kíván ebben a pillanatban: jól tanulok, takarítok, imádkozom, odafigyelek a gyerekeimre... Isten majd gondoskodik róluk: megoldja a bonyodalmat, megerősíti, aki szenved, elébe siet a váratlan helyzeteknek. Ezt a munkát „kettesben” végezzük, teljes egységben vele. Részünkről nagy hitre van szükség Isten szeretetében gyermekei iránt, Isten pedig e tetteink miatt megbízhat bennünk. Ez a kölcsönös bizalom pedig csodákat művel. Látszik majd, hogy ahová mi nem jutottunk el, oda valóban elérkezett valaki Más, és Ő sokkal, de sokkal többet tett.” ^[1]

Fabio Ciardi

^[1] Chiara Lubich, *Scritti Spirituali/2*, Città Nuova, Roma 1997, pp.194-195.

forrás: fokolare.hu